

Іван Бугз

ВЕСЕЛИЙ ПЕРЕДЗВІН

Київ 2009

Тарасик

Грався на містку Тарасик,
А під мостиком карасик
Хлюпався собі в струмочку.
У Тарасика сорочка
Чиста, біла, не пом'ята,
Бо у нас сьогодні свято.

Хлюп, хлюп вода зі струмочка
На чистесеньку сорочку.
Не роби так, карасику,
Не ображай Тарасика.

Щоби мама не сварилась,
Що сорочечка змастилась.
Щоби не сварився тато,
Бо сьогодні ж у нас свято!..

Котик

Котику мій, мурчику,
Зварю тобі супчику.
 Поїж сирники тепленькі,
 Зубки щоб росли гостренькі.
На обід поїж грибочки,
Щоб окріпли кіготочки.
 З'їж варену картоплину,
 Щоб лиснілася шерстина.
На вечерю з'їж ватрушку,
Щоб пухнасті були вушка
Й хвостик щоб стирчав трубою,
Щоб пишався я тобою.
 А вночі поведься тишком,
 Може, ще й піймаєш мишку.

Місяць

Через зоряні дороги
Ішов місяць білорогий.
 Він сховався за хмаринку,
 Щоб не плакала Яринка,
Бо Яринка спати хоче,
А він променем лоскоче.

Літо

Ой як хочеться за місто,
Там, де гарно і де чисто,
Де веселощі та сміх,
Трави стеляться до ніг.

Ластівки в широких полі
Веселяться на роздоллі,
Грає свіжістю струмочок,
Там зозулі голосочок.

Там і сонечко тепліше,
І повітря там чистіше.
Тож побігли, не барімось,
Дружно за руки візьмімось.

Поки літо ще панує,
Квіти на лугах малює.

Катеринка

Катеринка заблукала
В темному лісочку.
Погукала, погукала
Й сіла на горбочку.

Плаче, плаче Катеринка,
Нічого діяти.
Загубилася стежинка.
Де її шукати?

Але раптом відгукнувся
Неначе дзвіночок,
Десь із лісу повернувся
Її голосочок.

«Агу, агу, голосочку,
Ще раз відгукнися
Та з темненького лісочку
До мене вернися!»

Послухався голосочок
Й вивів Катеринку
Через хащі за лісочок
Знову на стежинку.

Пуфик

Пуфик — песик мій маленький,
Білий, з носиком чорненьким.
Він спускався вниз по сходах,
Й лапку правую пошкодив.

Замотаю лапку в марлю,
Понесу його в лікарню.
Пуфик — песик мій хоробрий,
Там йому уколики зроблять.

Але Пуфик як дізнався
Про уколик, то злякався.
Лапку швидко зализав,
Й на прогулянку помчав.

Гануся

Неприємності в Ганусі,
Бо ростом маленька.
Тож запитує в бабусі,
Як зрости швиденько.

Щоб як мама підрости,
Або як сестричка.
«Вже до школи хочу йти,
А я невеличка!»

У дитини таки горе.
Як вам не збагнути?
Туфлі мами на підборах
Хочеться їй взути.

Та Ганусі заважають
Ніженьки маленькі,
Які все не підростають
Такі, як у неньки.

Якби ручки підросли
Он, як у сестрички,
То Гануся одягнула б
Її рукавички.

Тому й скаржитесь, маленька,
І мусить питати:
«Як би підрости швиденько
Й дорослою стати?»

Не буду вставати!

Ні, не буду я вставати!
Буду спати, буду спати,
І не буду я вмиватись,
Відмовляюсь одягатись!
Хто придумав таку кару
Для маленької Тамари?

Я не буду, я не хочу
Снідати, іти в садочок.
Буду лиш відпочивати,
З кицею своєю гратись.

Але киця рано встала,
Застелила одіяло,
Щічки вимила, ще й вушка,
З'їла коржика й ватрушку,
Потім — тортика шматочок,
І відправилась в садочок.

Це Тамару здивувало —
Вона також зразу встала,
І вмилася, причесалась,
У платтячко чисте вбралась
Та побігла швидко з хати
Свою кицю доганяти.
Киця може заблукати.
Де ж її тоді шукати?!

М'ячик

З дому вийшов Петрик,
На Петрику светрик,
Чисті, в смужечку штанці
Та портфелик у руці.

Він причесаний гарненько,
В нових туфельках чистеньких,
Як картинка він у нас —
Петрик йде у перший клас.

Раптом — м'ячика побачив.
М'ячик гарний, м'ячик скаче
По доріжці десь за тин.
Петрик кинувся вдогін.

М'ячик скочив у калюжу,
Він змастився дуже, дуже.
Петрик також не барився,
І в калюжі опинився.

Петрику наш, Петрику,
Що із твоїм светриком?
Подивися на штанці,
На портфелик у руці!

Як, запитую у вас,
З'явиться він в перший клас?
Ні, тепер уже ніколи
Не приймуть його до школи.

«Ой підвів мене цей м'ячик», —
Плаче Петрик, гірко плаче.

Внучок

У бабусі є внучок —
Миколкою звати.
Без бабусі він нізащо
Не вибіжить з хати.

Не піде він сам до школи,
Не пограє у футбол.
Без бабусі наш Микола
Не заб'є ніколи гол.

Щоби взути черевички
Кличе він: «Бабусю-ю-ю!»
Через цю погану звичку
З нього всі сміються.

Чи на дерево забратись,
Чи піти на фізкультуру —
Мусить свою розвивати
Бабуся мускулатуру.

Що Микола без бабусі?
Нічого не вміє.
І копирснути у вусі
Без неї не сміє.

Та порадити щось йому
Навіть не візьмусь я.
Винен, може, він у всьому,
А може — бабуся!

Колискова

Ніч надворі, тихо-тихо.
Світиться Чумацький Шлях,
Вітерець навіть не диха
І не крикне в лісі птах.

Понад річкою схилились
Верби вже не молоді
Та на себе задивились
У чистесенькій воді.

А за обрієм, за гаєм
Стелиться туман додолу.
Звідтіля сова гукає,
Кличе діточок додому.

За горою, за курганом
Видно смужечку прозору.
Мабуть, сонце звідти встане,
Але буде це не скоро.

А тепер усюди спокій,
Царство тихих, ніжних струн,
Так що спати треба поки
Спить за коминком цвіркун.

Спи, маленька моя доню,
Ляльку пригорни до себе,
Ангел сни твої боронить,
Я ж посиджу біля тебе.

Дощик

Капав дощик на малинку,
Капав на ожинку.
Він ще капав на суницю,
Не забув і полуницю.

Ой, дощику, милий брате,
Перестань бешкетувати!
Бачиш, дівчинка Наталка
Погуляти вийшла зранку.
Вона дуже поспішала
Й парасолечку не взяла.

Забери, будь ласка, хмарку,
Пожалій нашу Наталку,
Бо намокне все на світі!
Хіба можна це терпіти?

Квочка

Мама квочка хвилювалась
Й голосно кричала.
Дітоньки порозбігались,
А куди — не знала.

Де тепер мені шукати?
Де поділись діти?
Як я можу не кричати
Й на сполох не бити?

Радять їй близькі сусіди:
«Нічого кричати.
Ти поклич їх до обіду,
З'являться малята».

Послухалась квочка, й зразу ж:
«Ко-ко-ко...» — позвала,
І з-під тину-перелазу
Малеча примчала.

Іменини

Ішов малесенький на зріст
Муравочка через міст.
Ішов до однокашника
З іншого мурашника,

Бо домовились ще вчора,
Що підуть разом на гору.
Там, у тітоньки Марини
Будуть нині іменини.

На горі мурашник цей
Найбільший у місті.
Скільки б не прийшло гостей —
Всім знайдеться місце.

Уже розставлені столи,
Чисті скатертини.
Ви хоч раз колись були
В нас на іменинах?

Ось і гості прибувають,
Ой як їх багато.
Тітоньку поздоровляють,
Заходять до хати.

На столах — уже гостинці,
Чого тільки тут нема.
Тітонька Марина вранці
Готувала їх сама.

Тут і тістечка й торти,
Морозиво та млинці.
Встигла й коржики спекти
Й фрикаделички в муці.

Тут і соуси, ікра,
І філе лосося.
Безліч різного добра
В тітоньки знайшлося.

Дині, персики, банани,
Карамелі, шоколад,
Картопляники в сметані —
Гості їли все підряд.

І мурашки за столом —
Дванадцять мільйонів,
Славлять тітоньку гуртом
Й плещуть у долоні.

Ой і гарні ж іменини.
Слава тітоньці Марині!

Какаду

Завтра вранці я піду
До папуги какаду.
Я прийду до нього, сяду,
Хай він дасть мені пораду;

Де поділись мої речі,
Може, він щось знає?
Я щоденника весь вечір
Під столом шукаю.

І куди, хай скаже він,
Мій портфель подівся?
Та олівець, хоч один
Хай би залишився!

Десь поділися штанці,
Й черевик сховався,
Бо в мене он у руці
Лиш шнурок зостався.

Какаду примружив очі
І чомусь сміється:
«Неохайний ти в нас хлопчик,
Так мені здається».

Свято квітів

Ми прийшли на свято квітів,
Квітів — від усього світу;

Маки та магнолії
Привезли із Монголії.
Гвоздики та конвалії
Приїхали з Італії.

Білосніжні лілії
Дібрались із Бразилії,
А тюльпани та троянди
Приїхали з Нідерландів.

Гладіолуси та айстри
Привезли із Австрії,
А ромашки — ніжні, білі —
Добиралися із Чилі.

І розкішна орхідея
Прилетіла аж з Кореї,
А красунечки жоржини
Приїхали з Аргентини.

Мімоси та півонії
Припливли з Японії,
А любисток та волошку
Скрізь вирощують потрошку.

Ну, а гілочка калини
Дозрівала в Україні.
Гарне у нас свято,
Радості багато!

Хочу стати дорослим

Хочу стати вже дорослим,
Все на світі знати.
По росі ходити босим,
Де хочу — гуляти.

Відрощу собі я вуса
І пройдуся містом,
Тоді мама не примусить
Ці ватрушки їсти.

Хочу вирости як тато,
Машину водити,
Або ще й пілотом стати,
В небо полетіти.

Краще буду генералом —
Погони носити,
І не зможе тоді й мама
Щось заборонити.

Ні, банкіром краще стати,
Банкір — гроші має.
Я їх буду роздавати
Всім, хто забажає.

А бабуся каже: — «Досить!
Бери свій візочок
Та витри чистенько носа,
І біжи в садочок».

Чому?..

Чому сонечко встає,
А потім сідає?
Чи у бджілки роги є,
Чи, може, немає?

Яблуко, скажіть, чому
Кругле, не квадратне?
І для чого це сому
Треба вуса мати?

Чом не мукає коза,
Не гавкає дятел,
Не кудахкає фазан?
Мені треба знати..!

Не крякає горобець,
Не блее корова?
Чому мовчить олівець!
Чи відняло мову?

Чом, скажіть, мовчить змія,
Чому качки босі,
І коли, нарешті, я
Стану вже дорослим?!

Ведмедик

Здійнявся шум, хтось розтривожив
Бджолиний спокій у дуплі.
Тепер ховайся хто де може,
Рятуйтеся старі й малі!

І не баріться, не вагайтесь,
Бо рій бджолиний — це не жарти,
Біжіть щодуху, утікайте!
Не треба довго зволікати!

Куди ж сховатися від рою,
Може, в собачій конурі,

Або — у річку з головою,
Може, у нору до тхорів?!

Цікаво, хто оце накоїв,
Кому потрібно це було,
Хто бджілок зранку непокоїв,
Хто вліз без дозволу в дупло?!

Ну, звісно, хто — це наш ведмедик
Накоїв стільки крику й гаму,
Тепер сидить, ласує медом
Й не хоче говорити з нами.

Агов, ласуне, зупинися!
Не поспішай так, озирнись,
Що ти накоїв, подивися,
Тебе ще знудить, схаменись!

Ти зранку, мабуть, не вмивався,
Не чистив зубки після ночі,
А вже до меду присмоктався
Й нікого слухати не хочеш!

Ведмедик морщить лиш чоло,
Йому тепер не до розмови.
Сопа, і лапою в дупло
Залазить діловито знову.

ГНОМИК

Жив маленький гномик
У своїй хатині,
Звали його — Ромик,
Спав він на перині.

Він з'являється охоче,
Коли хтось заплаче,
Й навіть якщо незахочеш —
Ти його побачиш.

З подарунком у руці
Він зайде в передню,
Скорчить міну на лиці
Дуже прекумедну.

І кудись подівся плач,
Зразу всі регочуть,
Подарує ще й калач,
Якщо хтось захоче.

Я казати не хотів,
Але що вже зробиш —
Якось Ромик захворів.
Хто йому pomoже?

Він і горло полоскав,
Він і ніжки грів,
Кашель все не відступав,
Ромик все хворів.

У люстерко глянув Ромик,
І що він там бачить?
Йому міну корчить гномик,
Регоче, не плаче.

Тут і Ромик засміявся.
Де ділась простуда?
Він за справу зразу взявся,
Його ждуть усюди!

Горобчик

Горобчика назвали — Чирк,
Він, взагалі то, гарний хлопчик,
Наліво зирк, направо зирк,
Непосидючий, як горобчик.

Сяде на гілочку і крикне:
— Чирк-чирк, чирк-чирк! —
на повний голос,
А після знову раптом зникне.
Гасає так весь день довкола.

Ось до ворони підлетів,
Вона снідала біля хати,
Він також їсти захотів,
Схопив зернятко — і втікати!

Потім підскочив до чижа,
Чиж пообідати зібрався.
Чирк хапнув у нього коржа
Й під стіл миттєво заховався.

Ой, Чирку, як тобі не сором
Таке робити, подивися —
Тебе вже просять усі хором:
„Посидь хвилинку, вгомонися!”

Чому, скажи, не попросив
У тітоньки того зерняти,
А мов дикун його схопив
І кинувся мерщій тікати?

Слова чарівні є — „будь ласка,”
Схоже, що ти про них не знаєш.
Тобі їх вимовити важко?
Постій, куди знову втікаєш..?

Ми ще сказати не забули
Про ввічливість, але він зник.
Ми лиш у відповідь почули
Таке знайоме вже — чирк-чирк!

Громик

Громик погримів хвилину
Й заховався за хмарину.
Він недавно народився
Й ще гриміти не навчився.

Але дуже хоче вміти
Так як татко погриміти,
І щоб дощиком полити
Усю землю, усі квіти.

«Скільки можу я чекати,
Щоб гриміти так, як тато?!»

Громик так розхвилювався
Й спересердя заgrimів,
Навіть сам перелякався
Й на хмариночку присів.

Із хмаринки — що за диво?
Крапнув дощик соромливо.
Ну, а потім щиро линув
На дерева й на долини.

І почулося в цю мить:
«Ой як гарно він гримить.
Мабуть, він уже дорослий.
Досить, Громику, вже, досить..!»

Їжачок

Їжачок пішов на ринок
І купив собі пальто,
А як його одягнув —
Зробилося решето.

Зима

Ми каталися на санках,
Спускалися з гірки;
Я, Сергійко і Оксанка,
Петрик і Марійка.

Сонечко

Гріло сонечко і гріло,
У тіньочок захотіло.
Жаль, нема в нього хатинки,
То ж сховалось за хмаринку.

Ведмедик

Йшов стежинкою ведмедик,
Пісеньку мугикав,
Побачивши глечик меду,
Від радості скрикнув.

Ворона

У люстерко милувалась
Тітонька ворона
Й навіть сама дивувалась,
Що дуже вже чорна.

Вовчик

Бешкетував вовчик дуже,
Лякав усіх, грався.
Побачив себе в калюжі
Й сам перелякався.

Лисичка

Жвава, хитренька лисичка
Впіймала когутика,
Що робити з ним не знала,
Тож, прогнала прутиком.

Хом'ячок

Хом'ячок-здоров'ячок
Знайшов зерен трішки,
Не знав, куди їх подіти
Й заховав за щічки.

Жирафонька

Жирафонька сумувала,
Бідкалася гучно —
Шию дуже довгу мала,
А це так не зручно.

Бегемотик

Бегемотик поспішає
До слоника на обід,
Та щось йому заважає —
Ой, та це ж його живіт.

02095, м. Київ, вул. Срібнокільська, 4-139
Тел. (044) 573-77-81
budz.ivan@gmail.com